

Zpravodaj Obvodního výboru KSČM Praha 2

číslo 2/2016

Poslanecké volby klepou na dveře

Ještě máme v živé paměti nedávné krajské a senátní volby a již klepou na dveře volby parlamentní. Také ve spojení s nimi se v závěru letošního a začátkem příštího roku uskuteční v KSČM členské schůze základních organizací i tzv. nominační okresní a krajské konference.

Pokud jde o naši okresní stranickou organizaci, členské schůze se konají v základních organizacích od 17. října 2016 do 5. ledna 2017. Tato jednání jsou významnou příležitostí ke kontrole plnění usnesení z výročních členských schůzí i okresní konference a následných zasedání okresního výboru. Nominační okresní konference je pak plánovaná na 18. ledna 2017.

Důležitou součástí zmíněných členských schůzí jsou otázky kádrového charakteru. Potvrdí dosavadní složení výborů základních organizací, případně zvolí některé nové členy včetně předsedy. Také zvolí delegáty na nominační okresní konferenci a projednají návrhy kandidátů na pražskou kandidátku do Poslanecké sněmovny ČR. Volby do této sněmovny se uskuteční v příštím roce.

(Z)

Opět jsme na I. P. Pavlova debatovali s občany

Krátce před letošními volbami připravil OV KSČM v Praze 2 u stanice metra I. P. Pavlova pravidelné tradiční setkání s občany. Poslanci Parlamentu ČR i pražští zastupitelé za KSČM, jakož též představitelé KSČ a KSM se ve svých vystoupeních vyjádřili k aktuálním problémům domácí a zahraniční politiky a zmínili se i o možnostech jejich řešení.

Zájem mezi občany byl o názory komunistů na NATO. Jak bylo řečeno, komunistická strana již dlouhodobě usiluje o vydání ústavního zákona k vyhlášení plebiscitu k setrvání ČR v této tzv. obranné alianci. Z komunální politiky pak občany zaujalo zdražování vodného a stočného v Praze. Odmítavý postoj k tomuto zdražování KSČM vyjádřila i peticí, jež

na setkání podepsalo více než 200 lidí.

Živě se debatovalo také mezi vystoupeními. Kromě souhlasu s názory vystupujících zde zazněly i odlišné názory. A též kritické názory na činnost KSČM.

Podle nich se strana projevuje příliš nevýrazně,

opatrně, někdy i smířlivecky se současnou politikou. Jak to např. vyjádřil jeden z

mladších kolemjdoucích: Je bez náboje, který by vyburcoval „obyčejné lidi,“ aby si uvědomili, v jakém politickém marasmu žijí a nepodléhali lži, jež se stokrát opakovaná většinou sdělovacích prostředků stala, bohužel, již „pravdou“... Po nedávném neúspěchu KSČM v senátních a krajských volbách jsem si tuto debatu připomněl.

M. W.

Přátelské posezení

Byl to z kraje letošního října hezký podvečer, kdy se na okresním výboru KSČM sešli

bez jakýchkoliv oficialit soudružky a soudruzi, kteří s komunistickou stranou žijí půl století a někteří ještě více, šedesát a sedmdesát let. Květoslava Buriánová, Jarmila Maixnerová, Jindřiška Procházková, Květa Sedláčková, Eva Vacíková, Dr. Ivan Fischer, CSc., Jiří Kubeš a Ing. Miroslav Wenzl si připili na zdraví s předsedou okresního výboru RNDr. Milanem Mackem, CSc., jenž jim poděkoval za dlouholetou práci, kterou věnovali a

věnují podle svých sil a možností stranické činnosti. Také jim předal dopis i malý dárek okresního výboru strany a vzpomněl Marii Loužilovou a prof. MUDr. Vladimíra Balaše, DrSc., kteří se pro nemoc nemohli setkání zúčastnit.

Jak to při podobných příležitostech bývá, hodně se vzpomínalo. Na první okamžiky, kdy a kde byla soudružkám a soudruhům předána stranická legitimace, na úkoly, jimiž byli ve straně pověřeni. Zkrátka na radosti a strasti, které je po boku komunistické strany před mnoha lety i v době nedávné provázely. Více než dvě hodiny příjemného posezení utekly jako voda. Rozloučení však nebylo nostalgické, nýbrž optimistické, plné elánu, jak kdo ještě z přítomných soudružek a soudruhů může přiložit ruku k společnému dílu za lepší a spravedlivější budoucnost, jíž věnovali nezištně a obětavě značnou část svého života.

(Z)

Réva za hradbami

Jako kluk jsem se často pohyboval v Grébovce, tak jsme Havlíčkovým sadům říkali. Nejen »v bludišti« nahoře, ale dole ve stráni za plotem, kde tehdy bylo na tisíce skrývaček. A vinice? Ne, v té době už zbyla jen jedna, nahoře. A réva z ní? Občas se některému z nás na konec léta podařilo přelézt plot a utrhnout pro sebe a kamaráda hlídajícího venku jeden dva hrozny a pak jsme se rychle snažili uniknout. Byli jsme kluci. Bylo to dobrodružství. Ony hrozny jsme nepotřebovali. Ani nevím, zda nám chutnaly. Ale prožili jsme něco, co se našim kamarádům či »nepřátelům« z Vršovic nepodařilo a to stálo za ušpiněné a jednou dokonce natržené kalhoty.

Ale teď vážně...

Tak to nezačalo

Pověst o rozhodnutí založit kolem Prahy vinice, je milá. Podle ní totiž prý jednou Karel IV. pija burgundské v poněkud podrouženém stavu se měl vyjádřit o matce uherského krále Ludvíka I. dosti neuctivě. Nebýt polského krále Kazimíra III. možná, že dokonce by došlo k válce. Ludvík však urážku nezkoušl. Dostal nápad, jak se Karlovi pomstít. Po krátkém čase se znovu objevil v Praze, usadil se v Králově dvoře u Prašné brány, zatímco Karel pobýval na Hradě, a přivezl sebou řadu vozů zakrytých plachtovinou. Pod ní byly sudy plné vína. Večer začal víno Pražanům nabízet. Ti nezvyklí silnému nápoji brzy opilostí sotva stáli na nohou. Nadešel Ludvíkův čas. Ráno vzkázal Karlovi na Hrad, že Praha je v rukou Maďarů. A skutečně. Ani stráž na hradbách nebyla schopna se postavit na nohy. Karel kapituloval. Po odjezdu Ludvíka ale nařídil: »Kolem Prahy se bude pěstovat vinná réva, aby Pražané byli odolnější«. Co říkáte, nejde o pověst, která má inspirující náboj?

Vinice za hradbami

Skutečnost pochopitelně byla jiná. Pro Karla, jenž přišel z Francie a Itálie, bylo víno takřkajíc »denním chlebem«. Ne, že by v českém království nebyly do té doby vinice. Kolem hlavního města jich však bylo málo. Tehdejší pěstitele Prahu pokládali za příliš severní město, než aby tady mohla dozrát dobrá réva.

Karel po příchodu do Prahy rozhodl, zřejmě z ekonomických důvodů, lépe využít okolní půdu a do vzdálenosti dvaceti kilometrů od města tam, kde to půjde, vysázet révu. Okamžitě také nechal z Rakouska, Porýní a Francie přivést ušlechtilé odrůdy a zároveň nařídil, pod velmi přísnými tresty, omezit dovoz vína z okolních zemí.

Následné války se dotkly i vinic. Některé zašly, jiné zabraly polnosti, a pak zase znovu se vinice zakládaly, aby česká réva vytlačovala tu zahraniční anebo později zase zahraniční tu naši. Lepší situace byla až za prvních let vlády Rudolfa II. Tehdy prý se Praha dokonce nazývala »městem vína«. A zase přišly války a po nich nová obnova vinic (ze sedmi set zbylo pouhých jedenáct hektarů), i když už nikdy nedošlo k tak mohutnému rozvoji zdejšího vinařství. Další ránu vinicím připravilo 19.století. Tehdy namísto vinic se okolo Prahy budovaly usedlosti a velké zahrady. A později dokonce se i ty měnily v novou zástavbu.

Kanáalka

Kanáalka byla oblíbeným místem pro výlety Pražanů. Hrabě Josef Emanuel Canal z Malabailly zakoupil zdejší pozemky i s budovami od hrabat Kinských a brzy k nim připojil několik sousedních menších vinic. Rozkládala se na severní straně dnešní Vinohradské ulice a to přibližně od nynější Italské ulice po začátek náměstí Jiřího z Poděbrad. Postupně tu po roce 1782 vzniklo jedinečné dílo zahradní architektury konce 18. století. Vynikalo i svou zelinářskou, ovocnou a botanickou zahradu a zoologickou zahradu a část byla věnována i vinné révě.

Vyšehrad

I kolem Vyšehradu se kdysi pěstovalo víno. Dokonce údajně i uvnitř hradeb. Podle některých dávných pamětníků prý Vyšehrad bude mít svůj význam do té doby, »dokud se vinné révě tady dařit bude«. Nyní v parku vedle kapitulního chrámu sv. Petra a Pavla je nová malá vinice. Snad v místech, kdy bývaly ty dávné. Pěstují se zde bílé odrůdy Bianca a růžové Festivee a Marlen.

Gröbovka

Vinice Grébovka se nalézají na svahu k Botiči. Dříve se nazývala Primátorská. Na konci 2. světové války byla poškozena a pak dlouhá desetiletí pustla. Bývala součástí parku, který na pozemku Horní Landhausky zřídil po roce 1870 pražsko-židovský podnikatel Moritz Gröbe. Vytvořit právě jí nebylo jednoduché. Zvolené místo nebylo totiž dříve osázeno vinnou révou, i když vinice tady na stráních směrem k Botiči bývala dokonce zřejmě již ve 14. století

(podle některých záznamů tu však byla už dříve). Údajně sám Karel IV. toto místo určil k osázení francouzskými odrudami. Gröbe musel napřed nechat zavést bývalý lom, který se nacházel pod vilou. Zeminu získal ze stavby železničního tunelu z Vršovic na Hlavní nádraží. Když však zemřel (1891)

dědicové na nějaký čas si vydělávali na provoz zahradničením. Krátkou dobu vilu obývala i vnučka Františka Josefa Alžběta s mužem Karlem Ottou Windischgrätzem. Nakonec v roce 1905 Gröbeho potomci prodali nejen vinici, ale i vilu a sad kolem, městu Praha. To 16. května 1906 jako Havlíčkovy sady zpřístupnilo venkovní prostor veřejnosti. Jen vinici nechalo oplotit. To znamenalo, že tehdejší developeři na park naštěstí nedosáhli.

Dnes prý ze zdejší révy (vinice je 1,7 hektarová) mají od 4000 do 7,5 tisíce litrů vína, a to především Müller Thurgau, Hibernál, Dornfelder a Rulandské modré.

Název Vinohrady

Kdysi se to tady jmenovalo Viničné Hory. V roce 1788 se staly samostatným územním celkem, po zavedení obecních samospráv v roce 1849 obcí. V roce 1867 dostaly konečně jméno Královské Vinohrady (německy Königliche Weinberge). V roce 1875 byla obec rozdělena na dvě části: 1. Královské Vinohrady I. (pozdější Žižkov) a 2. Královské Vinohrady II.

Po roce 1877, v době, kdy Královské Vinohrady I. přijaly název Žižkov, horní část obce ztratila připojenou dvojku (II) a byla už jen Královskými Vinohradami, aby o dva roky později se dokonce stala královským městem.

Jaroslav KOJZAR

Využijte naší bezplatné sociální a právní poradny

Zborovská 44, 150 00 Praha 5

Návštěvu si domluvte na telefonu 257 211 963